ÎNTR-O NOAPTE, ÎN AFRICA, HEYERDAHL A RĂMAS RECUNOSCĂTOR EDUCAȚIEI FIZICE

Fantasticele expediții care au făcut din Thor Heyerdahl un fel de Ulise al veacului XX, s-au impus mai puțin — parcă — prin răspunsul dat de ele unor enigme ale istoriei, cît prin caracterul lor spectacular, de performanță, ce solicită la maximum calitățile fizice și spirituale ale navigatorului și ale acoliților săi.

Să călătorești 101 zile pe o plută, străbătînd 8 000 de kilometri pe apele nu totdeauna chiar atît de pașnice ale Pacificului, să te înverșunezi să reiei și să duci la capăt, o altă călătorie de 4 000 km, pe bordul unei primitive ambarcațiuni de papirus, sub alizeele capricioase ale Atlanticului, sînt isprăvi care cer nu numai curaj, dar și o rezistență fizică, deosebită, o voință extrem de bine călită.

În această privință, Heyerdahl mărturisește că educația fizică l-a ajutat enorm, salvîndu-i, într-o împrejurare dificilă, chiar viața. Din modestie sau dintr-un exces de rigurozitate, celebrul norvegian nu folosește termenul sport pentru că — după cum explică chiar el — nu a luat parte la competiții, nu a realizat nici un record. De fapt, el schiază cu pasiune în fiecare iarnă (deși acum cîțiva ani și-a fracturat un picior pe o pîrtie de slalom din Alpi) și înoată cu o inepuizabilă bucurie fiindcă a reușit să-și învingă teama de apă. O imensă teamă care i-a stăpînit anii copilăriei pentru că a fost pe punctul de a muri înecat. O teamă care a răbufnit și mai tîrziu, cînd era bărbat în toată firea (avea 28 de ani și făcea parte din forțele norvegiene de rezistență): în cursul unei acțiuni împotriva armatelor hitleriste aflate în Norvegia, Heyerdahl s-a prăbușit într-un torent de munte, în care era să-și găsească sfîrșitul, pentru că apele repezi l-au lovit puternic de stînci și l-au făcut să-și piardă cunoștința.

Astăzi, Heyerdahl este bun prieten cu apa: știe să o stăpînească înotînd; știe să o domine cu cele mai rudimentare mijloace de navigație.

Cel mai însemnat aport în dezvoltarea sa fizică, a rezistenței sale l-a avut — după cum mărturisește el — mersul pe jos, drumeția. Pe cînd era student la Oslo, Heyerdahl și-a cumpărat un cîine de Groenlanda, în compania căruia făcea, în fiecare vacanță, lungi călătorii pe jos. Tovarășii săi de expediții, cercetători etnografi, cu care a străbătut păduri braziliene, cu care a urcat podișurile peruviene sau mexicane, care l-au însoțit în pustiul Saharei sau la lacurile Etiopiei, i-au admirat ușurința și rezistența la mers.

Rezistența lui fizică a trecut cu brio un dificil examen la care l-au supus, într-o noapte din primăvara anului 1968, beduinii din vecinătatea lacului Ciad (Africa Centrală). Însoțit de doi operatori de film cu care voia să realizeze un documentar etnografic, Heyerdahl a poposit într-o seară în casa unui șef de trib. Dar, în noaptea aceea, se desfășura, în marginea satului, un ritual al beduinilor, iar ritmul obsedant al tam-tam-urilor a stîrnit curiozitatea etnografului norvegian. Operatorii au refuzat să-l urmeze, dar el s-a furișat pînă în spatele unui gard de trestie și, acolo, a început să privească straniul spectacol desfășurat în jurul focului. Deodată, însă, participanții la ritual s-au repezit spre gardul de trestie, iar unul din ei, care mima un dans războinic a început să înfigă vîrful sabiei în locul unde se afla Heyerdahl. Dîndu-și seama că ar putea deveni victima prejudecăților religioase (aflase că, numai cu cîteva zile mai înainte, cîțiva beduini fanatici decapitaseră doi francezi), Thor a țîșnit din ascunziș imitînd dansul omului din fața sa. Era un dans primitiv, care cerea nu numai multă mobilitate dar și o mare rezistență.

Și Heyerdahl a dansat, în noaptea aceea, mai mult de trei ore, fără oprire, pînă cînd, din toți dansatorii localnicilor nu mai rămăsese decît unul în picioare. Atunci, acesta s-a îndreptat spre norvegian, l-a îmbrățișat îndemnîndu-i apoi și pe companionii săi de ritual să-l imite. Și, pînă ce a început să se lumineze de ziuă, etnograful norvegian a continuat să primească îmbrățișările — omagiu al beduinilor uimiți de rezistența sa.

La rîndul său, Heyerdahl a îndreptat un gînd recunoscător spre ceea ce numește el, „educația mea fizică“, datorită căreia se salvase dintr-o situația foarte delicată...

F. BACIU

FOTBALISTUL

Portarul,
La pămînt,
Înfrînt.
Cu mingea
La picior,
Se îndrepta
Nestingherit
Spre poarta goală
Dar, s-a oprit,
Privind
Spre fotograful
Care,
Urma să prindă faptul
Își luă elan
Lovi cu latul
Și...
Îi distruse aparatul

Aristide MIRCEA

PRONOSTICUL LUI CIBI BRAUN

Șuetist de forță, antrenorul emerit Cibi Braun a avut un subiect interesant, în ultimele zile: pronosticul pe care l-a dat, în programul Administrației de Stat Loto Pronosport, la etapa finală a turului. „Cibi“ a indicat toți 12 cîștigători, bazîndu-se pe 8 soliști și pe 5 duble. Un buletin ce putea fi „acoperit“ cu 96 lei. El a pronosticat, printre altele, X, 2 (X) la meciul Steagul roșu — Dinamo București, 2 (2) la Lanerossi — Internazionale, X, 2 (X) la jocul Roma — Cagliari, 1, X (X) la partida Torino — Napoli etc.

Vintilă Mărdărescu, cel de-al 988-lea cunoscut căruia Braun îi povestea performanța, nu și-a putut ascunde admirația:

— Cibi-Baci, meriți toate felicitările!

— Chiar... toate, nu!

— De ce?

— Fiindcă pronosticul n-a avut și un efect practic pentru mine. N-am jucat!

„TELEGRAFICE“

● Întotdeauna, la antrenamente, să fie o seriozitate „maxi“.

● Pentru a realiza o partidă spectaculoasă, nu e necesar să te dai în... spectacol.

● Boxeri, nu vă lăsați intimidați de corzile ringului; se poate trece, în caz de dificultate, peste sau prin ele.

● Atenție sportivi cînd vă aflați, în drumeție, la volan: evitați probe ca 110 metri... garduri, săritura în înălțime sau triplul salt...

● La săritura cu prăjina, nu aruncați prăjina peste ștachetă, și nici invers.

● Dacă jucați popice, nu încercați, nici în glumă, să lansați bila cu... capul.

● Jocul realist și fantezia ar trebui să fie ca doi buni prieteni: de nedespărțit.

● La aruncarea ciocanului, nu vă opriți brusc din rotire decît, eventual, după ce ați dat drumul ciocanului: altfel vă puteți afla între ciocan și nicovală.

M. BONDA

CINCI PERSONAGII ÎN CĂUTAREA UNUI AUTOR...

De fapt, pînă la urmă, vor fi șase personagii, ca în piesa lui Pirandello, dar spre deosebire de acestea ele nu caută un autor dramatic, ci... Veți vedea în cele ce urmează!

Cele cinci personagii care intervin în relatarea noastră prin intermediul scrisorilor ce ni le-au trimis la redacție sînt doi președinți de comisii județene pentru turism-alpinism: K. Henning-Sibiu și ing. N. Oprișiu-Harghita, un secretar de comisie județeană, Cr. Cuba-Iași, o antrenoare, asist. Luminița Mușat-Iași și un vechi pasionat al sportului cu busola, ing. V. Bogaciu din Pitești. Să le dăm cuvîntul!

Cr. CUBA: La ora actuală nu avem nimic tipărit pentru orientarea turistică așa cum n-avem nici lucrări care să atragă tineretul spre turismul competițional...

K. HENNING: Fără astfel de lucrări, munca pe care o depunem pentru pregătirea sportivilor și mai cu seamă pentru propagarea acestui sport în mase largi este lipsită de un sprijin important.

N. OPRIȘIU: Ne vine foarte greu, fără un material scris, atît nouă „profesorilor“, cît și „elevilor“, să pătrundem mai adînc în tainele acestui sport.

L. MUȘAT: Nu cunosc căile pe care le străbate un manuscris din mîna autorului pînă în cele ale cititorilor, dar cred că sînt foarte întortocheate...

V. BOGACIU: Mi se pare anormală această situație, mai ales că pentru toate celelalte sporturi tehnico-aplicative (motociclism, aeromodelism, radioamatorism etc.) s-au tipărit una sau mai multe lucrări.

Cr. CUBA: Recent, am găsit în librării broșura „Orientarea în teren“ (ed. Militară) care, deși nu corespundea întru totul necesităților noastre, s-a epuizat imediat.

V. BOGACIU: Citind în revista „Sport și Tehnică“ o notiță ce anunța apariția unei lucrări scrise de antrenorul sibian D. Heintz, am căutat-o imediat în librării. Mare mi-a fost, însă, amărăciunea cînd n-am găsit-o și am aflat ulterior că ea fusese xerografiată într-un număr redus de exemplare.

N. OPRIȘIU: Există specialiști care au scris lucrări foarte interesante, dar multiplicate în cantități insuficiente. Au scris, după cîte știu, I. Benedict-Craiova, R. Reyl-București, D. Heintz-Sibiu...

REDACTORUL: Prin urmare, autori există, dar lipsesc lucrările. De ce?

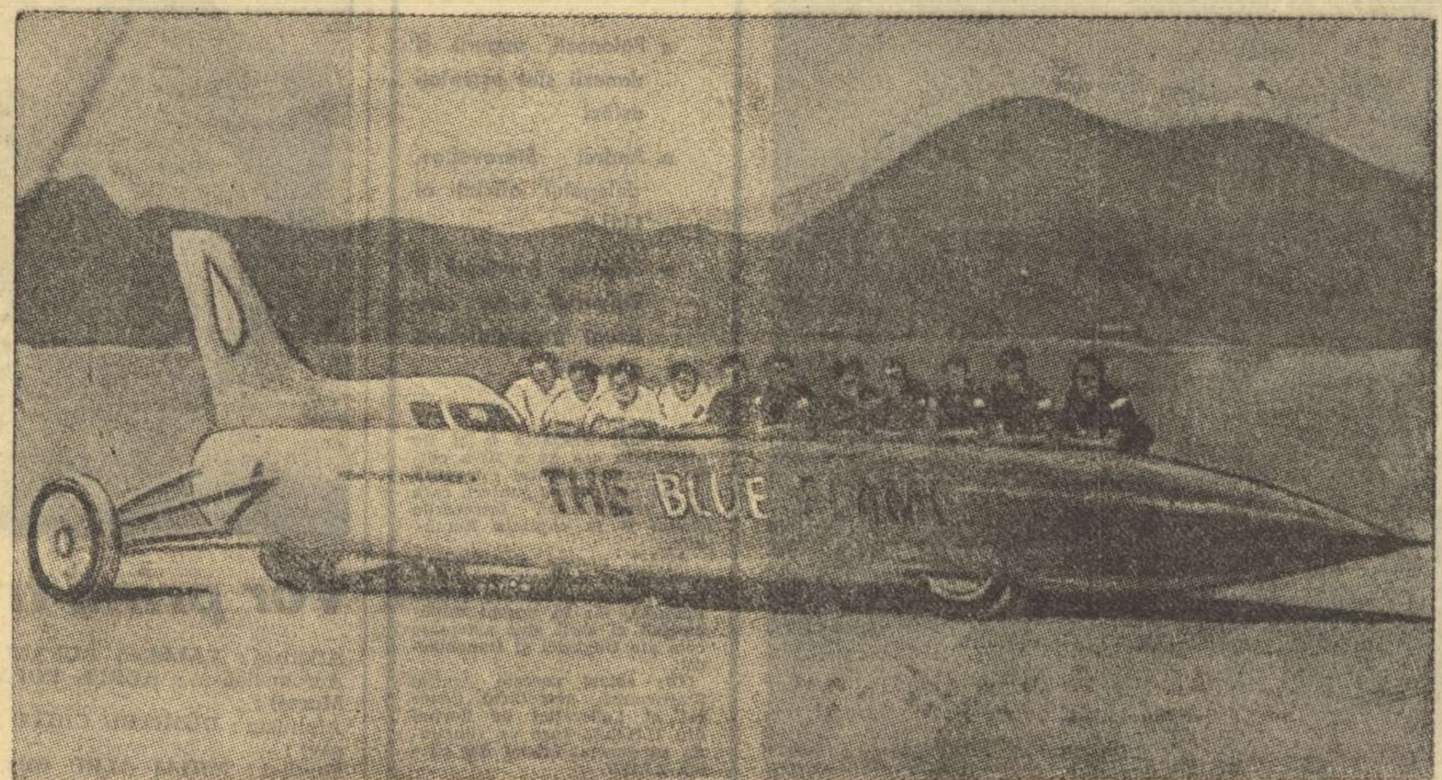
(Aici apare cel de-al șaselea personagiu, care caută un autor de lucrări destinate orientariștilor, Gh. Derevencu, redactor-șef al editurii „Stadion“).

GH. DEREVENCU: Editura a primit acum cîțiva ani o lucrare scrisă de D. Heintz. N-am tipărit-o fiindcă avizul forului de resort nu a fost favorabil. De atunci, nu ne-a mai parvenit nici un alt manuscris, deși sîntem dispuși să publicăm, mai ales, o lucrare de inițiere care ar avea o mai largă audiență.

★

Concluzia este simplă. Lucrarea oferită a fost considerată necorespunzătoare de către specialiștii care au primit-o spre avizare, dar nici unul dintre aceștia nu s-a încumetat să scrie ceva mai bun. Deși au trecut cîțiva ani. Deși toți cunosc stringenta necesitate a unei asemenea lucrări. Să-i mai lăsăm pe orientariști să aștepte? Sau să-i invităm pe membrii colegiului de antrenori al F.R.T.A. — politicos dar ferm — să revadă lucrarea antrenorului sibian (în treacăt fie spus, foarte elogiată în scrisorile primite) și să-i indice autorului ce îmbunătățiri sau completări trebuie să-i aducă pentru a face din ea un instrument util și pentru antrenori și pentru sportivii care practică acest sport.

Sebastian BONIFACIU

OMUL VREA SĂ ÎNTREACĂ ȘI PE PĂMÎNT VITEZA SUNETULUI

Cum și cu ce a depășit Gary Gabelich 1000 km pe oră

În fiecare an, din august și pînă în noiembrie, se desfășoară o întrecere unică în lume: SEZONUL VITEZEI. Ca și data, locul este întotdeauna același: un imens fost lac sărat, devenit o mlaștină care, secînd vara, pune la dispoziție amatorilor de viteze mari un platou de sare dură, lung de 120 km și lat de 70 km, pe care se trasează — prin simpla netezire cu o șină de fier — o linie dreaptă de 16 km: pista celor mai năstrușnice recorduri. Rămîne să mai adăugăm că acest lac al recordurilor se află în regiunea marilor lacuri din statul Utah — S.U.A. și în anul acesta a avut loc aici al 22-lea sezon al vitezei.

După pauza de cîțiva ani, intervenită după accidentul din 1966 al lui Art Artons (primul om care a depășit pe pămînt 900 km/oră), 1970 a adus în întrecere un nou concurent cu o nouă mașină construită special pentru recordul absolut de viteză pe pămînt.

OMUL GARY GABELICH

Concurentul se numește Gary Gabelich, este un californian în vîrstă de 30 de ani, care încă de pe băncile universității a fost atras de viteză, construind la 19 ani un „dragster“ (mașină specială pentru întreceri de accelerație pe 400 m). Mecanica și viteza au rămas pasiunile sale și, după absolvirea școlii politehnice din Long Beach, el a continuat să participe la cursele de dragster și moto, iar mai tîrziu la cursa de bărci-„drags“. Pe apă a fost chiar campionul S.U.A. în 1969, realizînd un record de 320 km/oră. Dar Gabelich a fost atras și de Lună. Chiar de la început, el a intrat în rîndurile astronauților, participînd la studiile și încercările capsulei și la punerea la punct a sistemului ei de frînare. În cadrul activității de astronaut el a făcut multe sărituri în cădere liberă de la mari altitudini pentru a filma funcționarea parașutelor menite să frîneze nava cosmică după intrarea în atmosferă.

Nefiind pînă la urmă printre fericiții aleși ai zborului spre Lună, Gary Gabelich, acest american de origine iugoslavă pentru care acțiunea este totul, a devenit înlocuitor pentru recordul absolut de viteză pe pămînt și titular după accidentul mortal suferit într-o cursă a anului trecut de Cuch Suba. De altfel, Gary Gabelich, care a atins încă din 1959 pe pista lacului sărat de la Bonneville 563 km/oră cu o mașină echipată cu turbină, a declarat după obținerea recordului: **„Nebătînd nici un record în spațiu, nefiind nici primul pe Lună, recordul pe pămînt ferm era singura compensație pentru mine și nu aș fi lăsat nimănui locul pe „Flacăra albastră“.**

Acum cel mai rapid om pe pămînt se gîndește la sezonul vitezei din anul viitor, convins fiind că și pe pămînt se poate merge mai repede. Nu a renunțat însă nici la gîndul unui record pe apă cu ajutorul unui motor de creație proprie în proporție de 3/4.

MAȘINA: FLACĂRA ALBASTRĂ

Pentru acest record absolut de viteză a fost construit — așa cum era de așteptat — un vehicul special. Inițiativa a aparținut „Asociației americane de gaz din New-York“ care vrea să dovedească calitățile fundamentale ale unui gaz natural lichefiat (L.N.G.) folosit pentru mașinile de gătit și încălzit, dar și drept carburant de bază pentru avioanele supersonice, gaz care **poate înlocui benzina actualelor automobile, contribuind astfel la reducerea poluării atmosferei.**

Conceput de Institutul de gaze naturale din Chicago, acest vehicul, a cărui construcție a durat 2 ani, a costat 500 milioane dolari și a fost realizat cu participarea a 48 de societăți americane și canadiene, a rupt toate tradițiile existente atît în ceea ce privește profilajul cît și construcția șasiului și motorului. Menit să fie stabil la toate nivelele gamei de viteză, inclusiv la vitezele supersonice, forma lui a făcut obiectivul unor studii speciale de aerodinamică, în laboratoarele vehiculelor spațiale. Pînă la urmă caroseriei (care în acțiune are forma unui triunghi cu vîrful în jos) i s-a asigurat un unghi de negativ care împiedică decolarea, fără să se mai facă apel la aripioare stabilizatoare.

Ca motor s-a folosit un reactor de un tip asemănător cu acel al rachetei Apollo, alimentat cu un combustibil lichid (gaze naturale lichefiate) amestecat cu peroxid de hidrogen, a căror ardere produce foarte reduse substanțe poluante.

RECORDUL: 1001,667 KM/ORĂ

Trecînd la record, trebuie să precizăm de la început că nu este vorba de un record al automobilului, **F.I.A. recunoscînd doar performanțele realizate de autovehiculele cu patru roți, echipate cu motoare convenționale (cu pistoane) și cu transmisie pe roți.** Ori acest record, după ce **John Cobb** l-a ridicat în 1947 la 634,267 km/oră, nu a mai putut fi depășit cu mult, **Mike Thomson** reușind să atingă 650 km/oră — în 1961 — doar într-un singur sens, iar performanța lui **Bob Summers** — în 1965 — ridicîndu-l doar la 658,935 km/oră. În schimb din 1964 au apărut, mai întîi pe pista unui lac sărat din Australia și pe urmă pe pista de la Bonneville (S.U.A.), vehicule speciale echipate cu turbine și apoi cu reactoare, care au ridicat în 1965 recordul absolut de viteză la 966,961 km/oră. Categorisite ca vehicule cu propulsie liberă, ele nu mai sînt automobile, ci veritabile rachete terestre.

Acest ultim record pentru care **Art Arfons** pe al său „Monstru verde“ și **Craig Breedlove** pe „Spiritul Americii“ s-au duelat doi ani (1964—1965) a fost ținta încercărilor din 1970 ale lui Gary Gabelich și ale bolidului său „Flacăra albastră“.

Tentativele au început la 14 septembrie și nu au fost lipsite de mici incidente. Dintre acestea amintim că la 5 octombrie, cînd „Flacăra albastră“ a atins 830 km/oră, flacăra reactorului a aprins corzile de comandă ale parașutei de frînare și bolidul a parcurs 20 km pînă a putut fi oprit. **În a 24-a tentativă (la 18 octombrie) Gabelich a înregistrat însă primul succes: 1 000,454 km/oră.** Cum însă la întoarcere a realizat doar 968,341 km/oră, noul record nu era omologabil, nedepășind cu 1% pe cel vechi. **La 23 octombrie realizînd la dus pe sectorul cronometrat de o milă (1 609 m) o medie de 993,933 km/oră și la întoarcere 1 009,059 km/oră, Gaby Gabelich devine cel mai rapid om pe pămînt cu viteza medie generală de 1001,667 km/oră.** Astfel, cel ce visa să fie primul pe Lună a devenit cel mai rapid om pe pămînt, trecînd o barieră care — cu ani în urmă — părea de neatins.

„Flacăra albastră“ este însă capabilă să atingă și să depășească și „zidul“ vitezei sunetului (1 224 km/oră). Acesta va fi de altfel obiectivul anilor viitori...

Gh. EPURAN

ÎNSEMNĂRI CU... CROSĂ

Cînd jucătorii ajung să-și „încrucișeze“ crosele, înseamnă că hocheiul a... alunecat pe altă pistă!

Pucul care zboară peste poartă (și mantinelă) este catastro... sferic!

Un hocheist poate să croșeteze doi-trei jucători în drum spre poarta adversă! Subliniez: este vorba de croșetat, nu crosetat!

Dintre sporturile de iarnă, singur hocheiul preia ștafeta fotbalului și i-o predă, din mers, după... hivernare!

Un meci de hochei pasionant face și stadionul de gheață să... clocotească!

MINIBASCHETBALIȘTI ȘI... ARTIȘTI

Simple desene ale unor copii? Evident, mult mai mult decît doar atît! Cei ce au admirat expoziția de desene a participanților la Festivalul minibaschetului bucureștean și-au dat seama de altfel, de acest lucru. Inițiativa este, de fapt, ceva mai veche și ea aparține pionierului minibaschetului românesc, inimosul prof. Stelian Gheorghiu, cîndva un îndrumător și organizator al elevilor spre schi.

Despre ce este vorba? Cu prilejul marilor manifestații ale micilor baschetbaliști, se organizează cu regularitate, în afara disputelor sportive propriu-zise, concursuri de desen și poezii, avînd drept temă minibaschetul (bineînțeles). Micuții artiști se inspiră din regulamentul jocului, caricaturizează gesturile nesportive și, în general, fac totul pentru a exploata posibilitățile educative ale desenului.

În imaginea surprinsă de fotoreporterul nostru Dragoș Neagu, minibaschetbaliștii admiră desenele colegilor (sau chiar ale lor), dintre care trei au fost distinse, autorii lor fiind răsplătiți cu frumoase cupe. Cei premiați au fost: Nicolae Tuțu (Școala sportivă nr. 2), Tatiana Ilina (Școala generală nr. 69) și Elena Marinescu (Școala generală nr. 21).

FĂRĂ CUVINTE
(Săptămîna sportivă" — Lausanne)

MAZZOLA N-A FOST DE ACORD...

Faptul s-a petrecut la finele meciului amical Elveția-Italia, (1—1) jucat recent cu prilejul aniversării federației elvețiene. Mai erau de disputat patru minute din joc și scorul era 1—0 pentru Elveția. Cursul jocului l-a făcut pe comentatorul postului elvețian de televiziune să se angajeze, imprudent, pe drumul anticipațiilor: **„Mulțumiri federației elvețiene de a fi organizat acest meci; mulțumiri italienilor de a fi permis reprezentanților noștri să facă acest mare joc; mulțumiri, în fine, lui Maurer, antrenorul nostru național, de a fi insuflat jucătorilor noștri un moral de învingători“.**

Abia și-a terminat scurta alocuțiune de mulțumiri că atacantul italian Mazzola, a cîștigat un balon și, grație unui șut remarcabil, a egalat, spre stupoarea generală. În acea clipă, emisiunea TV a fost întreruptă, astfel că imprudentul comentator n-a mai avut cum să facă rectificarea. Telespectatorii au aflat abia din emisiunile următoare, și a doua zi, din presă rezultatul exact...

În fotbal nu-i bine niciodată să te grăbești!

răspunde Ion Poștașu

UN GRUP DE STUDENȚI AI INSTITUTULUI POLITEHNIC TIMIȘOARA. 1. Vă mulțumesc pentru felicitări. M-ați făcut să... roșesc! 2. Am transmis rîndurile dv. lui Ștefan Baroga. Veți primi, în cîteva zile, răspunsurile pe care le așteptați cu atîta nerăbdare, în legătură cu culturismul.

N. TUGLEA, PLOIEȘTI. De cînd a trecut la profesionism, Cassius Clay n-a suferit nici o înfrîngere. O singură dată a fost trimis la podea, în timpul meciului cu englezul Henry Cooper, de acum 4 ani, pe care l-a cîștigat însă prin abandon.

I. GHINESCU, COMUNA BOTENI. Un catren pentru echipa de fotbal Steaua:

De citești cumva prin astre,
Greu să vezi așa minuni.
Căci eclipsa STELEI noastre
Ține de vreo două luni!

IONEL CRISTEA, COMUNA DOBROTEȘTI. Cu Spania, ne-am întîlnit de două ori, la fotbal. Este vorba de cele două meciuri din campionatul european din 1962. La Madrid: 6—0 pentru Spania. La București: 3—1 pentru noi! (În minutul 8, recuperasem două goluri și-i pusesem pe gînduri pe spanioli). În primul meci, a jucat formația: Sfetcu — Georgescu, Macri — Petru Emil, Nunweiller III, Koszka — Ivansuc, Ozon, Marin Voinea, D. Popescu, Ghergheli. La București, unsprezecele nostru a fost următorul: Voinescu — Popa, Ivan — Petru Emil, Nunweiller III, Koszka — Pîrcălab, Constantin, Manolache, Ghergheli și Tătaru.

ION GH. ION, BUCUREȘTI **„Dragul meu prieten, Ion Poștașu. Sînt și acum trist, din cauză că echipa mea favorită, Dinamo București, a pierdut la Craiova“.** Dacă dv. sînteți atît de supărat, ce să spunem despre suporterii Progresului sau ai C.F.R.-ului din Timișoara? Oricum, sînt gata să vă șterg lacrimile, începînd prin a vă spune cele ce vă interesează referitor la Florea Dumitrache: este născut în București, la 22 mai 1948. Debutul fotbalistic: în 1961, la „piticii“ Rapidului. De aici, a trecut la T.U.G. și apoi la Dinamo București.

A. PODINA, RÎȘNOV. 1. Regretăm, dar nu ne putem transforma în ajutori de statisticieni ai tuturor iubitorilor de fotbal și de... statistici. Ne-ar trebui, pentru aceasta, două vieți. 2. Este vorba de acelaș jucător: Fredy Fieraru sau Fredy... Eisenbeiser, de-a lungul anilor el evoluînd sub ambele nume.

ION ANDREOIU, PLOIEȘTI. **„În urma unei lungi discuții pe care am avut-o cu unul din colegii mei de birou (N.N. îmi place să cred că nu în timpul serviciului!), ne-am contrazis cu privire la Em. Dembrovschi, sau mai bine zis cu jucătorul pe care l-a lovit acesta, într-un meci cu Petrolul. Stroe sau Crîngașu?“** Stroe. Credeți, însă, că ați găsit cel mai interesant subiect de discuție? Unele lucruri, mai degrabă trebuie uitate...

DANA DELEANU, BRĂILA. **„Este la modă acum fotbalul feminin. Aș dori să știu cîte formații feminine există în țară și, mai ales, dacă se va organiza un campionat național. Pe de altă parte, ați dori să corespondați cu tinere cărora le place fotbalul (adresa dv.: strada Dianei nr. 2).“** În ultimul timp, au luat ființă destule echipe feminine. N-am, însă, o evidență exactă. Poate că va trebui s-o țin într-o zi! Chiar dacă numărul lor n-ar fi prea mare în momentul de față, aceasta n-ar constitui o piedică în calea unei întreceri oficiale. La începuturile lui, și campionatul masculin de fotbal al țării n-a avut decît... trei echipe participante, din care cauză se disputau cîte două tururi și două retururi!

RICHARD BURTON ȘI RUGBYUL

Richard Burton, al cărui nume este scris cu majuscule pe afișele marilor cinematografe de pe toate continentele, a fost în tinerețe jucător de rugby. Și nu numai în tinerețe, după cum vom vedea mai jos. Cu cîteva săptămîni în urmă, el a luat parte la meciul „veteranilor“, dar nu a făcut o partidă prea strălucită. Din tribune, un mucalit a și lansat în direcția lui Burton: „Lasă-te de rugby — asta nu e ca filmul, trebuie să știi să și joci“!

Acum cîțiva ani, Richard Burton a auzit un altfel de reproș... Juca — la un teatru de pe Broadway — rolul titular din „Hamlet“. Dimineața participase la un meci de rugby și fusese... cam... tăvălit. Așa că spectatorii au fost foarte mirați văzîndu-l pe prințul danez, cu o mînă imobilizată la piept și cu bandaj pe cap! Galeria, bineînțeles, nu l-a iertat: „Ce mai cauți pe scenă? Mai bine apucă-te de rugby!“